

kuce. cložil k rukám Františka V-a 12.000 Kč. Ale žalobce nesložil této zálohy, pročez jest nerozhodno, zda záloha taková jest povahy veřejno-právní a zda vymáhající věřitel nesmí jí nakládati jinak než k účelu provedení exekuce, jemu podle Šu 353 ex. ř. povolené. V případech exekuce podle tohoto Šu 353 ovšem vymáhající věřitel jest orgánem provedení jejího a útraty, k provedení exekuce potřebné, jsou jemu svěřeny, pročez exekuční soud může mu též uložit, aby tyto útraty súčtoval a neupotřebený zbytek jejich vrátil. Z toho však nenásleduje, že by postup hypotekární pohledávky 12.000 Kč a knihovní převod její s Františka V-a na žalovaný spolek byl nepřipustný, neboť tato pohledávka není totožna se zálohou peněžitou, uvedenou v druhém odstavci Šu 353 ex. ř., nýbrž byla nárokem V-ovým proti nynějšímu žalobci na vyplacení této zálohy a František V. byl podle poslední věty Šu 353 ex. ř. oprávněn, vésti k dobytí této pohledávky exekuci do jmění žalobce; z toho plyne, že V. mohl touto pohledávkou volně nakládati, by sobě opatřil zálohu, kterou žalobce podle druhého odstavce Šu 353 ex. ř. měl mu vyplatiti, ale nevyplatil, a že tedy František V. mohl tuto pohledávku také platně postoupiti třetí osobě podle Šu 1393 obč. zák. Převod pohledávky 12.000 Kč Františkem V-ou na žalované společenstvo stal se tudíž právoplatně a žalobce nemůže mu s úspěchem odporovati.

Čís. 3383.

Ustanovení Šu 11 ex. ř. předpokládá, že veřejná obchodní společnost jest zapsána v rejstříku.

Ustanovení Šu 10 ex. ř. netřeba použiti, vychází-li z exekučního titulu s dostatečnou určitostí na jevo, že povinný v exekučním titulu jest totožným s osobou, proti níž se vede exekuce.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1924, R I 1047/23.)

Žalobce právoplatně vysoudil spor o 160.000 Kč proti firmě Josef M. a spol. na Král. Vinohradech. Exekuci ku vydobytí prisouzeného peníze vedl žalobce proti Josefu M-ovi, obchodníku v Liberci. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční návrh zní proti zavázané straně Josef M. v Liberci. Ve smyslu Šu 7 ex. ř. může exekuce jen tehdy býti povolena, když z exekučního titulu lze seznati mimo předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opomenutí i osobu oprávněného a zavázaného. V exekučním návrhu odvolává se odvolatel na ustanovení Šu 9 ex. ř. však neprávem, neboť rozsudky zní proti firmě Josef M. a spol., Král. Vinohrady, kdežto exekuční návrh týká se zavázané strany Josefa M-a v Liberci. Proti někomu jinému nežli tomu, kdo v exekučním titulu jako dlužník jest pojmenován, může exekuce toliko potud míti místo, pokud listinami veřejnými, nebo veřejně ověřenými se prokáže, že závazek, v exekučním titulu určený, z osoby tamže pojmenované přešel na onu osobu, proti které exekuce jest navržena (§ 9 ex. ř.). Toho

v tomto případě však není, nepřichází tudíž toto ustanovení v úvahu. Na základě exekučního titulu, vydobytého proti veřejné obchodní společnosti, může bezprostředně na jmění jednotlivých společníků osobně ručících exekuce býti povolena, prokáže-li se předloženým výpisem z obchodního rejstříku, že ten, proti němuž má býti exekuce vedena, toho času jest ještě společníkem, osobně ručícím. Navrhovatel předložil sice k odůvodnění svého návrhu různé přílohy, ale žádná nevztahuje se na zavázanou stranu Josef M., Král. Vinohrady. Poněvadž navrhovatel nevyhověl předpokladu Šu 11 ex. ř., jest povolení exekuce neodůvodněným.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze sdíleti právní názor rekursního soudu, o který opřel své usnesení, změňující usnesení prvního soudu. Předpis Šu 11 ex. ř., jehož se dovolává, předpokládá, že jde o obchodní společnost, v obchodním rejstříku zapsanou. Z exekučního titulu, exekučnímu návrhu za základ sloužícího, vyplývá, že firma Josef M. a spol. na Král. Vinohradech nebyla nikdy v tuzemském obchodním rejstříku zapsána, a že pod pláštěm této firmy jednal Josef M., který jako majitel stejnojmenné firmy v Rotterdamě prostřednictvím svého zmocněnce Františka L-a s vymáhající věřitelkou uzavřel dodávací smlouvu a ve sporu o zaplacení zboží, této firmě dodaného, vystupoval jako osoba k jejímu zastupování oprávněná. Jde tu tedy v podstatě o exekuční titul, vydaný pod firmou Josef M. a spol. proti zmíněnému M-ovi, jehož totožnost s Joselem M-em, nyní obchodníkem v Liberci, nebyla ani v rekursu jeho proti usnesení prvního soudu popřena. Z toho plyne nejenom, že předpis Šu 11 ex. ř., nýbrž že ani ustanovení Šu 9 ex. ř. nemá zde místa. Toto jednáje mezi jiným o podmínkách, za kterých proti právnímu nástupci povinné strany, v exekučním titulu uvedené, může býti exekuce povolena, předpokládá, že závazek, v exekučním titulu povinné straně uložený, přešel z ní na osobu, proti níž jest exekuce navržena. O takovýto případ se zde nejedná, neboť pod označením »firma Josef M. a spol. (na Král. Vinohradech) jednal s nynější vymáhající věřitelkou svým zmocněncem Františkem L-em hned od počátku Josef M. (nynější povinná strana), a poněvadž pod uvedeným označením se skrývala osobnost Josefa M-a, vztahuje se závazek v exekučním titulu uložený zmíněné, nikdy v tuzemském obchodním rejstříku nezapsané firmě hned od počátku na Josefa M-a, který je vlastní povinnou stranou. Nelze sice neuznati, že žaloba, z níž vyšel exekuční titul, měla směřovati proti Josefu M-ovi, ale poněvadž z exekučního titulu (rozsudků soudních v exekuční žádosti blíže uvedených) s dostatečnou určitostí na jevo vychází (§ 7 ex. ř.), že povinnou stranou jest zde Josef M. — nyní obchodník v Liberci — netřeba zde užiti ustanovení Šu 10 ex. ř.